

е на края на градинѣтъ; азъ ще зема една дървена клечка и една оловна клечка отъ сѣщѣтъ големинѣ. Добрѣ! Вий видите че дървото непотѣнва въ водѣтъ, а оловото потѣнва, защото е по-тежко отъ неѣ. Тази малка птица, която е връхъ този клонъ, неможе да го прѣвие, защото е по-тежкъ отъ неѣ; а ако ея азъ окачехъ тамо, щехъ да го прѣтрошѣ, защото съмъ по-тежка отъ него.

МАРІЯ.

Сега разбирамъ, учителко, и когато ся случи да идѣ пакъ по морето, азъ нема вече да ся боѣ, защото щѣ си мислѣ, че корабльтъ неможе да потѣне, като е водата по-тежка отъ него.

УЧИТЕЛКА.

Добрѣ, Елено; исторіята, която попрѣди казахме, не доведе ли ви никъкъ да си помислите нѣщичко добро?

ЕЛЕНА.

Да, учителко, помислихъ си че нема да забравляѣ за да благодарѣ Богу секой день за сичко, щото ми е далъ, както и Ной що си помисли че найнапрѣдъ му трѣбваше да благодари на дѣдо Господъ.

МАРІЯ.

Господжице! мигаръ дѣдо Господъ ви дава нѣщо? Той менъ никога нищо не ми е далъ.

УЧИТЕЛКА.

Що думате, драга? Той ви е далъ ушытъ, кракага, рѣцѣтъ. Той ви дава туй, що ядете, дрѣхытъ ви съ една думѣ той ви дава сичко, що имате.